

hvorvidt militær besættelse ubetinget var forbudt (eller muligvis kunne være tilladelig som selvforsvarshandling).

Drøftelserne om princippet vedrørende folkenes ligeberettigelse og selvbestemmelse fulgte kendte retningslinjer, idet meningsforskellene fortsat drejede sig om, hvorvidt forbindelserne mellem et koloniområde og den administrerende magt skal betragtes som internationale eller ej, hvorvidt stater har ret til at bistå oprørsbevægelser, der kæmper mod et kolonistyre, og hvilke befolkningsgrupper der kan gøre selvbestemmelsesretten gældende.

III. Resolutionen.

Samtidig med at drøftelserne fandt sted, foregik der vanskelige underhåndshandlinger mellem grupperne om et resolutionsforslag. Vanskelighederne skyldtes navnlig fastlæggelsen af særudvalgets mandat i relation til princippet om ikke-indblanding, d. v. s. spørgsmålet om i hvilket omfang ikke-indblydelsesdeklarationen (res. 2131 (XX)) skal lægges til grund for den folkeretlige formulering af princippet, et spørgsmål som i 1967 løstes på en for de fleste vestlige lande uacceptabel måde, idet deklARATIONEN i realiteten fastsattes, som et mindstegrundlag for princippet indhold. De nævnte vanskeligheder løstes ved, at særudvalget i resolutionsforslagets operative paragraf 4 anmodedes om at søge udestående formuleringsspørgsmål løst i lyset af de i 1967 trufne bestemmelser med henblik på så vidt muligt at fuldføre sit arbejde. I tilslutning til vedtagelsen af resolutionen afgav 6. udvalgs formand en officiel udtalelse, ifølge hvilken det var den almindelige forståelse, at principperne om ikke-magtanvendelse og om folkenes ligeberettigelse og selvbestemmelse skulle færdigbehandles i særudvalget, før arbejdet med andre principper kunne påbegyndes, samt at denne forståelse var uden præjudice for delegationernes stilling til noget princip vedrørende venskabelige forbindelser.

Resolutionsforslaget, der fik 52 medfor-slagsstillere repræsenterende alle landegrupper, blev vedtaget énstemmigt i udvalget den 17. december og i Plenarforsamlingen den 20. december 1968 (res. 2463).

6. udvalgs beretning: A/7429.

FNs kommission for international Handelsret (UNCITRAL).

(Dagsordenens punkt 88).

I. Forhistorie.

Den af 21. Generalforsamling oprettede kommission for international Handelsret afholdt sin første mødesamling i februar 1968, hvorunder kommissionens fremtidige arbejde tilrettelagdes. På grundlag af en længere liste over mulige arbejdsopgaver besluttede kommissionen at tildele behandlingen af følgende tre hovedemner prioritet: internationale køb, betalinger (negotiable dokumenter) og handelsvoldgift. Endvidere besluttedes det at oprette et register over beslægtede organisationer, der ligeledes beskæftiger sig med harmoniseringen af lovgivningen på den internationale handelsområde, samt at udarbejde et register over internationale instrumenter, tekster og kutymen, fortrinsvis dækkende de nævnte tre hovedemner.

II. Debatten i 6. udvalg.

Beretningen om UNCITRALs første samling behandledes af 6. udvalg på 6 møder fra 27. november til 14. december 1968 og blev stort set mødt med tilfredshed. De fleste vestlige lande fremholdt nytten af et snævert samarbejde mellem UNCITRAL og beslægtede intergouvernementale og ikke-gouvernementale organisationer og institutter (Rom-Instituttet, Haag-Konferencen og Det internationale Handelskammer) samt ønskeligheden af at opmuntre til videre deltagelse i eksisterende konventioner, hvoraf nogle muligvis kunne tages op til revision. Visse udviklingslande og kommunistiske lande anførte herimod, at UNCITRAL ikke blot skulle bygge på eksisterende tekster eller tekster under udarbejdelse af andre organisationer, men frit måtte kunne formulere egne instrumenter, såfremt dette fandtes hensigtsmæssigt. Andre talere, herunder USA, fremhævede, at der ikke var tale om et enten-eller, men et både-og.

Udviklingslandene understregede i øvrigt deres behov for en tidssvarende handelsret, i hvis formulering de selv fik lejlighed til at tage del, og som sikrede dem lighed i internationale handelsforhold. I denne forbindelse fremhævede flere af disse lande — støttet af Sovjetunionen — nødvendigheden af den